

POLOČAS MLÁDÍ

František Machara

Copyright © František Machara
2020

Jmenuji se František, můj bratr byl Pavel. Byli jsme jednovaječná dvojčata, hodně podobní, nepoznala nás ani vlastní babička. Narodili jsme se ve Strakonících, záhy nás ale převezli do nemocnice v Písku, ve Strakonících ještě tehdy neměli inkubátory. Potřebovali jsme je, drali jsme se na svět předčasně, v sedmém měsíci, tak jsme potřebovali trochu dopéct. Vážili jsme dohromady spolu tak něco přes tři kila. Mamka vůbec nevěděla, že bude mít dvojčata, tenkrát nebyly žádné ultrazvuky a tak. Pavel dostal jméno po tátovi, já po svém kmotrovi, strejdovi, byl to mamčin bratr. Ale i náš dědeček se jmenoval František. Později jsme se z legrace ptali mamky, proč nám nedala Petr a Pavel, prý, že jí to tehdy v tom šoku ani nenapadlo. Já jsem ale se svým jménem spokojený, jméno je přece vedlejší. Hlavně, že budu den za dnem hodnější, to není z mojí hlavy, to je z jedné mojí oblíbené knížky. No, moc hodní jsme s bráškou nebývali jako kluci. Zlobili jsme a stále vymýšleli nějaké lumpárny. Vždycky jsme ale dostali výprask oba, aby to bylo spravedlivé. Když jeden z nás třeba rozbil okno, jak jsme si kopali s balónem na dvoře, nebo vypustil králíky, sváděli jsme to jeden na druhého. Táta odpásal řemen a bylo to, dostali jsme oba a někam se uklidili. Asi když nám byly čtyři roky, když jsme se hráli ve Strakonících v nemocnici. Bylo to někdy na jaře, měli jsme pokoj v prvním patře budovy. Tehdy byla k obědu mléčná polévka s rýží, my jsme ji neměli rádi, tak když odešla sestra, vylili jsme ji z okna ven. Pod okny ale zrovna nějaký pán, asi zahradník okopával záhony, a dostal sprchu. Podíval se nahoru do okna, a za chvíli už byl u nás v pokoji i s doktorem a sestrou. Rýže s mlékem mu ještě kapala z vlasů na podlahu. Zase jsme dostali, ale ne řemenem, jen tak vynadáno.

Tak to šlo s námi stále, chodili jsme všude spolu, jeden bez druhého jsme neudělali krok a nikdy jsme se nenudili, zato rodiče a babička si s námi užili. Když nám bylo osm, přestěhovali jsme se s rodiči na Moravu, do obce Střílky v okrese Kroměříž. Bylo to v březnu, v roce 1962. Přišli jsme do školy a měli jsme nové spolužáky a kamarády. Vzpomínám si, jak se nám zprvu smáli, že zpíváme, to jako že jsme měli ten jihočeský přízvuk, ale časem si zvykli a my jsme se brzy aklimatizovali i v moravštině. A lumpárny jsme páchali nadále. Tehdy v březnu tady bylo ještě docela dost sněhu, dělali jsme si bunkry a prolézali tunely ve sněhu. Za hřištěm měl náš pan ředitel Batěk takovou mini meteorologickou stanici, takové zařízení, co měří a zaznamenává teplotu, rychlost větru a tak. A na kovovém podstavci byla umístěna skleněná koule, která zaznamenávala sluneční svit a posun během dne, a do papírku se stupnicí vypalovala stopa. No a my jsme panu řediteli tu kouličku sebrali a nesli jsme si ji domů. Jenže jak bylo hodně toho sněhu, zanechávali jsme za sebou stopy, a pan Batěk šel po těch našich stopách, a přistihl nás, jak si s tou koulí před domem hrajeme a házíme si s ní jako s míčem. Zase jsme doma dostali řemenem. Pan Batěk byl dobrý učitel a ředitel. Uměl pěkně kreslit, a když jsme potom jako asi desetiletí kouřili, nakreslil nás na nástěnku ve škole, jak sbíráme nedopalky a kouříme. Ty nedopalky vždycky odhazovali cestující na náměstí u zastávek autobusu. Ve Střílkách se křížovaly autobusové linky Kroměříž – Kyjov a Brno – Gottwaldov, dnešní Zlín. Autobusy zde měly delší pauzu a cestující stihli nějaké to občerstvení v hospodě. Před odjezdem autobusu jich pár ještě kouřilo venku, a když

už měli nasedat, odhazovali nedokouřené cigarety na zem. Autobusy odjely a my jsme s bráchou sbírali, a nejenom my, bývalo nás tam více začínajících kuřáků. Ale to byly jen takové frajerské pózy. Znovu jsme doma dostali, ale už ne řemenem.

Ve třídě ve škole jsme nejprve seděli s bráchou spolu, ale většinou jsme zlobili a také nás učitelé nemohli rozeznat, tak nás rozsadili daleko od sebe. Já jsem seděl v první lavici v levé řadě, Pavel seděl v poslední lavici v pravé řadě. Ale stejně to nebylo nic platné, občas jsme se spolu prohodili, a nikdo nic nepoznal. Pavel byl lepší na matematiku a dějepis, já jsem byl lepší na fyziku a zeměpis. A takto jsme si známky navzájem vylepšovali. Šlo to ale jen do určité doby, později jsme už začali být trochu rozdílní, jednak v povahách, a jednak v tom, že jsme chodili rozdílně oblékáni.

Naši rodiče se tehdy rozvedli, a přestěhovali jsme se z náměstí, kde jsme doposud bydleli, do domku pod lesem, ten koupil náš otčím Jara, kterého si mamka vzala za manžela. Byl o hodně starší než mamka, a byl to takový domácí kutil, nikam moc nechodil, jen do práce a domů. Choval včely a králíky, pěstoval ovoce a zeleninu a také pár keřů vína. No a právě gumovým šlauchem na stáčení vína jsme pak většinou dostávali. Ale časem jsme se uklidnili, začali spíše sportovat, hrát fotbal a hokej, a také hodně číst, kouření už nás nezajímalo. Chodívali jsme do kina, tenkrát běžely ty filmy jako Vinnetou, Sedm statečných a tak, chodili jsme do kina ale do nedalekých Zástřizel nebo do Chvalnova. Ve Střílkách se tehdy rekonstruoval Kulturní dům. Jak jsme se blížili k pubertě, začali jsme se věnovat více učení, a začaly se projevovat nepatrné rozdíly v našich povahách. Pavel byl vždy takový důslednější než já, měl většinou vyznamenání, já jsem byl trochu na učení lenoch. Domácí úkoly si dělal hned, jak jsme přišli ze školy, já jsem praštil s aktovkou, najedl se a běžel ven za klukama na hřiště. On tam potom přišel také. Večer jsem chtěl, aby mi dal úkoly opsat, nikdy to neudělal, chtěl, abych si to vypracoval sám, což jsem nakonec musel a vděčím mu za to dodnes.

Kolem čtrnácti jsme se začali zajímat o hudbu. Měli jsme od naší tety z Prahy spoustu gramodesek a o prázdninách jsme si vydělali na brigádě v družstvu nějaké peníze, tak jsme si koupili gramorádio. Poslouchali jsme z rádia jednak všelijaké hitparády, a hlavně písničky na vinylových deskách. Měli jsme spoustu času, naši chodili pracovat do družstva a vraceli se každý den kolem půl osmé domů. Bývali jsme doma sami, později s babičkou, která se k nám z Jižních Čech přistěhovala. Tehdy jsme si koupili také naši první kytaru, později i druhou, a měli jsme o zábavu postaráno. Už nás lumpárny nebavily, měli jsme jen jeden druhého. Kupovali jsme si různé zpěvníky a učili se hrát a zpívat, v létě jsme dělali s kamarády táboráky, zpívali písničky od Rangers, Greenhorns a tak. K tomu jsme ještě sbírali známky, nálepky od zápalek a obaly od žiletek. Těch jsme měli opravdu hodně velkou sbírku a ve škole jsme se s ní chlubili. Bohužel nám ji ale nějaký šikovný spolužák tenkrát ve škole ukradl, dodnes nevím kdo. Také jsme sbírali obaly od cigaret. V srpnu 1968 přijeli na dlouhou návštěvu soudruzi okupanti z východu. Chodívali jsme se dívat k silnici č. 50, kudy projížděly kolony tanků a obrněnců a skrývali se v křoví, aby nás

neviděli. Pomáhali jsme starším kamarádům psát vápnem na vozovku ty nápisy, jako Běž domů Ivane, čeká tě Nataša nebo směrovky Moskva 1.800 km a tak podobně.

Mamce a strýcovi se v říjnu narodil náš mladší bráška Milan, a my s Pavlem jsme byli rázem na vedlejší koleji, jak se říká. Tehdy se všechno točilo kolem malého, poznali jsme to i na chování strýca, ale my jsme si vystačili sami. Vzali jsme kytary, když bylo teplo, šli jsme do lesa nebo na hřiště, v zimě jsme chodívali hrát k babičce do jejího pokojíku. Také jsme se začali učit jako samouci angličtinu, to abychom věděli, o čem ty kapely a zpěváci zpívají. Ve Střílkách byl v zámku u náměstí Dětský domov, říkalo se tomu polepšovna. Když jsme ještě zlobívali, strašil nás strýc, že nás sem zavede. Teď jsme tady měli pár kamarádů, co uměli hrát na kytaru nebo na piáno, flétnu a tak. Chodívali jsme za nimi na hřiště a učili se spolu písničky od Beatles, Rolling Stones, Boba Dylana, a samozřejmě našich Olympic, Matadors, Flamengo, George and Beatovens a jiné. Většinou tady byli dobří a přátelští kluci a rád na ně vzpomínám. Měli od správy domova nakoupené nástroje, elektrické kytary, baskytaru, bicí, piáno a různé dechové nástroje. Zkoušeli jsme s nimi jako taková naše první kapela, ale jen tak, nikde jsme nevystupovali. Osazenstvo domova se často měnilo, ti kluci byli většinou z Brna a okolí a sem tam se jim zachtělo domů a tak utíkali. Chytili je a pobývali pak na samotkách a nemohli si jít s námi zahrát.

V patnácti jsme uměli už docela dobře hrát na kytary. Končil školní rok a měli jsme se rozhodnout, co dál. Pavel měl vyznamenání, mohl by jít klidně na Gymnázium nebo na nějakou střední školu, ale tehdy to nebylo tak jednoduché se tam dostat. Byla doba nesvobody, na školy se dostávaly jen děti pohlavárů nebo protekčních rodičů po známostech. V patnácti je navíc kluk ještě nezralý, sám neví, co by chtěl v životě dělat. Pamatuji se, že jsem chtěl být chvílku kominíkem, pak pekařem nebo traktoristou. Pavel zase zedníkem nebo tesařem. Skoro se trefil, šel se učit truhlářem do Rousínova. Já jsem chtěl jít s ním také, ale strýc zavelel, že prý na co budete mít oba stejné řemeslo, ať jdu někam jinam. Mně ale práce se dřevem bavila, přihlásil jsem se tedy na střední školu do Hodonína, jako seřizovač dřevoobráběcích strojů. Jenže pro nízkou poptávku se ten rok první ročník neotevřel a já jsem musel na poslední chvíli jít do učení, jako soustružník kovů, do učiliště Pal Magneton v Kroměříži. Strýc mně přihlásil i na internát, což se kluci od Ostravy a Brna divili, že kdyby to měli jako já 24 km, že by určitě dojížděli denně. Jenže strýc nás chtěl mít s bráchou pryč z domu a co nejdále. Chtěl mít svoji novou rodinku jen pro sebe. Nám to ale s Pavlem nevadilo, v pátek jsme přijeli domů z internátu, převlekli se a vypadli do lesa nebo na hřiště za klukama. Také jsme už k šestnáctému roku začali pokukovat po holkách a v létě jsme chodívali na koupaliště do Koryčan a seznamovali se s místními krasavicemi, bylo to ale jen takové kamarádství, širší spolky kluků a holek, ještě žádné dvojice.

Ve třetím ročníku učení jsme mívali už jen jeden den školy a zbytek týdne praxe. Škola byla v Kroměříži a na praxi jsem jezdil do Morkovic, do dceřiné společnosti Pal Magneton. Ve fabrice jsem poznal spoustu kamarádů a kamarádek. Také jednu zvláště příjemnou a milou, až jsme se začali navštěvovat i o víkendech. Bráchu Pavla

jsem vzal s sebou, ta moje Bětka měla také dobrou kamarádku Hanku a bylo to. Chodívali jsme po procházkách, v létě na koupaliště, do kina, později na taneční zábavy. Nebo jsme u Hanky u nich doma s rodiči hrávali karty a poslouchali písničky. Tak jsme se kamarádili dlouho, už jsme byli s Pavlem vyučení, stále jsme se navštěvovali. Nikdy ale mezi námi nebylo víc, než kamarádství, proto nám to asi vydrželo tak dlouho. V osmnácti jsme šli na podzim k odvodu. Já jsem po vyučení pracoval už v Kroměříži, Pavel pracoval v Koryčanech, v UP závodech. Čekali jsme na povolávací rozkazy na vojnu. Já jsem jej dostal někdy v březnu 1973, ale Pavel pořád nic, jakoby na něj zapomněli. Já jsem tedy narukoval, 1. dubna 1973 do Seredi na Slovensko, k ženijnímu praporu. Shodou okolností se mnou rukoval ke stejnému praporu, ke stejné rotě a četě, kamarád z Koryčan, Víťa Šimčík. Po měsíci, po takzvaném přijímači, nás převeleli do Komárna. To byla dovolená, ne vojna. Jezdili jsme s motorovými čluny na soutoku Váhu a Dunaje, opalovali se, koupali, chytali ryby, jako na dovolené. S Pavlem jsme si psali skoro každý týden, jak se máme, co doma a tak. Sem tam mi poslal něco na přilepšenou, pracoval a vydělával si. Také za mnou jednou v létě přijel i s pár kamarády od nás. Pořád mu ještě nic od vojáků nepřišlo, tak se nakonec přihlásil na střední průmyslovou dřevařskou školu v Bystřici pod Hostýnem.

Po půl roce nás z Komárna rozházeli do různých útvarů po celé republice. Já jsem se ocitl až v Krušných horách, ve městě Kadaň. Shodou náhod jsem se zde potkal s klukem, co se učil v Rousínově s bráchou Pavlem, Milošem Vysloužilem. Vojnu jsem měl dobrou, byl jsem často se svým člunem mimo kasárna, jezdil jsem k Mělníku na Labe, když zde brodily tanky, nebo na přehradu Jesenice u Chebu, tady se plavily Skoty a takzvaná Ótečka. Zase jako na dovolené, alespoň v létě. Koupání, opalování, rybaření a večer do hospody na pivo. V zimě to bylo horší, já, můj lodník a radista jsme se oblekli, ale když jsem viděl potápěče, jak se třepe zimou v neoprenu, bylo mi ho líto. Pavel nastoupil v září do školy a psávali jsme si stále, minimálně jedenkrát za čtrnáct dnů. Párkrát za mnou přijel i s kamarády, když se vydali na čundr. Když jsem pobýval v kasárnách, nebylo žádné cvičení, chodili jsme s pár kamarády hrát s kapelou. Vystoupili jsme jedenkrát i na té vojenské soutěži ASUT. Byla tady ale celkem velká konkurence, další kapela, co byla v našem útvaru, hrála bluegrass a byla opravdu moc dobrá, ti postoupili dál do oblastního kola, do vyšší soutěže do Karlových Varů. Do finále v Kroměříži se ale tenkrát nedostali, asi proto, že bluegrass vymysleli Američané a ne třeba Poláci nebo Rusové, neměli angažovanou tvorbu, jako na Děčínské kotvě nebo v Sokolově.

Vojna utekla jako nic, nemohu si stěžovat, měl jsem vojnu dobrou, žádná šikana, nic takového, prima parta kamarádů. Jen toho času mohu litovat, nejkrásnější roky, devatenáct a dvacet let. Přišel jsem domů z vojny a nastoupil opět do Pal Magnetonu v Kroměříži. Pavel jezdil domů ze školy a z internátu každý pátek. V té době se k nám a k našim kytarám, přidali dva kamarádi, kytarista Břeťa Půda a bubeník Josef Opravil. Ten jezdil do Zástřizel k dědovi. Pavel si v té době pořídil baskytaru, já s Břeťou jsme hráli na kytary a Josef na bicí. Ty jsme vlastní neměli, tak jsme si je

půjčovali od místní dechovky. Dávali jsme dohromady aparaturu a začali zkoušet. Díky tehdejšímu starostovi se nám podařilo mít pro sebe docela velkou zkušebnu v budově místního národního výboru. Byla tam velká kamna, mohli jsme si zatopit, mohli jsme přijít kdykoliv zkoušet, měli jsme i vlastní klíče. Problém jsme ale začali mít s bubeníkem Josefem, občas nepřišel na zkoušku a vymlouval se, že nemohl. Pak jsme se dozvěděli, že byl v Přerově na výstavě psů, asi ho to bavilo více než muzika, tak jsme ho vyhodili. Chvilku pak s námi zkoušel kamarád Jarek Sedlář, ale nějak mu to nesesadlo. Později, když už jsme měli po přehrávkách a začali hrát pro veřejnost a na zábavách, dělal nám zvukaře. Břeťa nakonec koupil bicí a byli jsme jen trio. Všichni jsme zpívali a měli jsme docela úspěch. V roce 1975 a 1976 jsme hrávali po okolních obcích. Jmenovali jsme se podle našich počátečních písmen z příjmení – M.P.M.

Na jaře 1976 jsem odešel pracovat do Prahy, potřebovali jsme koupit lepší výbavu a nástroje, a já jsem tehdy jediný z kapely vydělával, Břeťa byl ještě v učení a Pavel na střední škole. Na jaře 1976, bylo to na Velikonoce, jsem se poznal s mojí budoucí ženou Danuší. Bydlela v nedalekém Roštíně, a jak jsme tady a v okolí hrávali, jezdili za námi ještě s pár kamarádkami. Nějak jsme si padli do oka a trochu se do sebe zakóslí, jak se říká tady na Moravě. Ale ve vši počestnosti, chodívali jsme na koupaliště, jezdili pod stan na Smraďavku, a chodili do letního kina v Roštíně. V neděli večer mně doprovázela k autobusu, když jsem jel do Prahy. Kolikrát mi autobus také ujel, někdy jsem chytl ještě vlak ve Zdounkách, co jezdil ze Zborovic do Kroměříže, ale párkrát jsem šel i z Roštína pěšky do Kroměříže. Kdybych radši počkal na ranní autobus, bylo by to nastejno, když jsem přišel do Kroměříže na nádraží, ten autobus zrovna přijel. Ale bylo léto, teplé noci, chodíval jsem rád pěšky. Tak to bylo, když jsme o víkendu nikde nehráli, přijeli jsme s Pavlem a Břeťou do Roštína za kamarádkami, Pavel i Břeťa tady měli také svoje favorítky, ale opravdu jen kamarádky. Jindy zase přijely ony za námi do Střílek, chodili jsme do lesa a po loukách, jen tak na procházky do přírody, nebo na taneční zábavy v okolí. Náramně jsme si s Danuší rozuměli, a trávili spolu kromě naší kapely skoro všechnen volný čas. Ani doma jsem už moc nepobýval, v pátek jsem přijel z Prahy a vystoupil skoro pokaždé v Roštíně. Jen když jsme někde měli hrát v sobotu, jel jsem do Střílek na zkoušku. V Praze jsem pracoval na stavbě, docela dost jsem si tenkrát vydělával, asi třikrát více, než ve fabrice. Byla to ale dosti namáhavá a pro mě jednotvárná práce. Hledal jsem něco jiného, co bych časem mohl dělat. Vzpomněl jsem si, že mi na vojně říkali, když jsem odcházel do civilu, že můžu jít se svou praxí někde na loď, třeba k Československé plavbě Labsko – Oderské, měl jsem vystavený i certifikát o počtu najetých motohodin na řekách Váh, Dunaj, Vltava a Labe, a na vodních nádržích Jesenice a Nechanice. To bych ale už nebyl doma vůbec. Ještě s kamarádem, co byl na stavbě také jen pro peníze, jsem se přihlásil nakonec na střední průmyslovou školu stavební. Byla to večerní škola s maturitou, něco jako Hujer a spol. z Marečku, podejte mi pero. Bylo to na Žižkově, v budově vysoké školy ekonomické. K tomu jsem si ještě začal dělat řidičský průkaz na auto. Ta škola byla původně ve čtvrtek večer, asi dva měsíce jsem tam tak chodil, potom to ale přesunuli

na pátek večer. A to byl problém, já jsem v pátek už dopoledne jezdil domů, kvůli tomu jsem přes týden dělal přesčasy, abych mohl přijet v pondělí dopoledne a odjet v pátek dopoledne. Nakonec jsem se ze školy odhlásil. Řidičák na auto jsem ale udělal, na Žižkově. V lavici se mnou seděl známý moderátor z televize Štěpán Škorpil.

Léto uběhlo, hráli jsme často po zábavách, přišlo září, a Břeťa dostal povolávací rozkaz na vojnu. Přes nějaké známé si vyřizoval modrou knížku, ale nevyšlo mu to. V té době již pracoval ve Střílkách v obchodě, vyučil se prodavačem. Tak jsme s tím museli počítat, koncem září jsme hráli naši poslední zábavu, bylo to ve Chvalnově v hospodě na náměstí. Za týden pak tu hospodu zbourali, ne že bychom tam nějak řádili, ale bylo to v plánu, ta demolice. To byl vlastně náš poslední kus s kapelou M.P.M. Břeťa odešel v říjnu na vojnu, na Šumavu k pohraničnickům. My s Pavlem jsme párkrát zkoušeli s náhradním bubeníkem, ozvalo se nám jich hned několik, ale buď nezpívali, nebo nechápali naše vlastní věci, co jsme v té době převážně hráli. Nakonec jsme se rozhodli počkat, a obnovit naši kapelu v původní sestavě. Přešla zima, a já jsem na jaře 1977 odešel z Prahy. V té době už jsem chodil s Danuší docela na vážno, a chystali jsme svatbu. Už v zimě, když jsem přijel z Prahy, bydlel jsem s ní u rodičů v Roštíně. 1.dubna jsem nastoupil do fabriky, kde pracoval také Dančin otec, do Pilany ve Zborovicích. Bráška Pavel se chystal dokončit střední školu, pokaždé když jel v pátek domů, zastavil se u nás v Roštíně na besedu. 30.dubna 1977 jsem se oženil s Danuší Kolajovou. Ona měla ekonomickou školu a pracovala na Okresním národním výboru v Kroměříži jako účetní. Užívali jsme si jaro a léto spolu, jezdili po výletech, na koupaliště, večer jsme chodívali do Letního kina, které o prázdninách hrávalo denně. Můj bratr Pavel narukoval v říjnu na dva roky na vojnu. My jsme se chystali stavět v Roštíně rodinný dům, bylo to hned vedle Kolajových, kde jsme bydleli. Stál tam na tom místě takový zbor, starý přízemní domek určený k demolici. Ještě během podzimu jsme jej zbourali a suť odklidili. Strýc z rodiny nám nechal udělat projekt na dům, během zimy jsme vyřizovali stavební povolení, půjčky a ostatní náležitosti ke stavbě. 1.května 1978 jsme byli na projížďce autem, jeli jsme ke koryčanské přehradě, a směrem na Stupavu, tam kvetly na louce vždy krásné petrklíče. Na druhý den se nám narodila dcera Andrea.

Začali jsme stavět dům, kopal jsem základy a betonoval. Danuše se starala o malou dcerku. Ráno jsem byl v práci, odpoledne na stavbě, když jsem měl odpolední, ráno jsem pracoval na stavbě a odpoledne byl v práci. Takový stereotyp. Stavba nám rostla a naše Andrea také. Přešlo léto a na podzim, koncem září přišel z vojny Břeťa. Hned se stavil, co nového a tak, často mi chodíval pomáhat na stavbu. Jednou přijel, a že prý se po nás ptají kluci muzikanti z Koryčan ze Skupiny Sekvence. Dělalí v kapele nějaké změny a potřebovali bubeníka a kytaristu. Tak jsme tam s Břeťou zajeli, a na čas se v kapele usadili. Vedl to tehdy klávesista Olin Berka, takový poloprofesionál, hrával už předtím v několika kapelách v Koryčanech a i jinde. Na kytaru tam ještě hrál Milan Jurák, byl ze Slavkova u Brna, a byl coby kytarista výborný. Baskytaru tam hrál Jenda Šmehlík, původně z Koryčan, teď bydlel někde ve

Veselí na Moravě. Zkoušky jsme mívali každou neděli v Blišicích, u Olina doma. Přijel jsem vždy autobusem do Střílek k Břeťovi, spolu jsme pak jeli do Koryčan a pěšky do Blišic, když jel autobus. Když nejel, byla neděle, šli jsme do Blišic přes pole pěšky. Tak jsme nazkoušeli repertoár, udělali povinné přehrávky a začali objíždět okolí po zábavách. Na podzim přišel Pavel z vojny, už dopředu jsme Olinovi ohlásili, že budeme chtít obnovit naši kapelu, až se brácha vrátí z vojny. Souhlasil s tím, a měl už za nás náhradu. Na stavbě už jsme dělali dokončovací práce a Pavel mi jezdil také pomáhat, hlavně s usazováním oken a dveří, to ovládal, byl přece truhlář. Nyní se po vojně vrátil do Bystřice po Hostýnem, do fabriky TON. Asi byl dobrý, udělal si zde jméno, ještě než šel na vojnu. Po škole dělal mistra na dílně, teď už pracoval jako vedoucí výroby celého provozu.

Byl konec října, na domě jsem ještě zapravoval vrata do garáže. Vzpomínám si, bylo to v neděli ráno, 28.října 1979. Den předtím, v sobotu tady byl za mnou bráška Pavel, a dokončili jsme usazení všech oken a dveří v domě. Před domem jsem měřil otvor na modřínová vrata, nechali jsme je vyrobit na zakázku. Bylo tak půl jedenácté, kolem našeho do hospody pro pivo šel můj kamarád Jarek. Hned se ptá, tak co? Pavel je doma, kdy začnete s kapelou zase. Já mu povídám, že určitě brzy. Přes zimu budeme cvičit a na jaře půjdeme na přehrávky. Jarek řekl, tak to je fajn, všichni už se na vás těší, na M.P.M. Já se také těším, povídám. V tu chvíli jsem netušil, že můj bráška Pavel, je už asi 7 hodin mrtvý. Byli s Břeťou a pár kamarádkami v sobotu večer na zábavě někde v Kojetíně, cestou se stavili ještě v Kroměříži, a domů se vydali tak po třetí hodině. Před půl čtvrtou ráno, na silnici mezi Jarohněvicemi a Šelešovicemi, na kluzké vozovce, v mlze a s řidičem s třemi promilem, seděl Pavel na sedadle vedle. Vzadu byl Břeťa a dvě kamarádky. Auto dostalo v levotočivé zatáčce smyk a narazilo do stromu. Pavel zemřel na místě, řidič na druhý den v nemocnici. Břeťa a holky byli zranění ale jen lehce. Mně se náhle jakoby zhroutil svět, když jsem se to dozvěděl. Říkám si, že je mne od té doby nějak jenom půl. Dlouho mi trvalo, než jsem to vůbec pochopil, co se stalo. Člověk vydrží hodně, všechno časem přebolí, ale nikdy nezapomene. Ani já, nikdy na tebe nezapomenu, bráško Pavle, složil jsem ti písničku, má název Chybíš mi bráško, je na SoundCloud pod názvem Miss You Brother. Chybíš mi čím dál více. R.I.P. Pavle.

Věnováno mému dvojčeti, bratru Pavlovi, in memoriam...
František Machara